

makkelijk schuiven of kantelen - zoals is gebeurd -, terwijl er geen mogelijkheid was om snel naar een veilige plaats te gaan. Bovendien hebben gedaagden niet voldaan aan hun wettelijke veiligheidsverplichtingen (artikel 62 lid 1 aanhef sub b van het Sectorale arbobesluit nr 20.3.5: Veiligheidsbesluit restgroepen, §12 en de artikelen 3-5 van het Thematische arbobesluit nr 20.4.42: persoonlijke beschermingsmiddelen), omdat geen veiligheidsschoenen waren verstrekt, noch hebben zij erop toegezien dat deze schoenen daadwerkelijk werden gedragen. Het dragen van veiligheidsschoenen had de schade kunnen voorkomen.

2.2. Gedaagden voeren tegen de vordering gemotiveerd verweer.

3. De beoordeling van het geschil

3.1. Gelet op het feit dat Gomes, die woonachtig is in Portugal, zijn vordering baseert op een onrechtmatige daad aan de zijde van gedaagden, welke is voorgevallen in Las Palmas te Spanje, dient vooreerst de bevoegden het toepasselijke recht te worden vastgesteld. Deze rechtbank is op grond van artikel 2 EEX juncto artikel 126 lid 1 Rv bevoegd van de vorderingen kennis te nemen. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat nauwe verbondenheid tussen de door Gomes gestelde geschonden verplichtingen en de tussen Gomes en gedaagde sub 1 gesloten arbeidsovereenkomst, zodat het op de arbeidsovereenkomst toepasselijke recht ook hier toepasselijk is. Ingevolge artikel 6 lid 2 sub b EEG-overeenkomstenverdrag is bij gebreke van een rechtskeuze, het Nederlandse recht, als het recht van vestiging van gedaagde sub 1, op deze arbeidsovereenkomst van toepassing, aangezien Gomes zijn arbeid niet gewoon was in een zelfde land te doen en van een nauwere band met een ander land niet is gebleken.

3.2. Nu de onderhavige vordering (enkel) is gebaseerd op zogenaamde werkgeversaankennelijkheid en vaststaat dat gedaagde sub 1 de werkgever van Gomes ten tijde van het onderhavige ongeval was, zal de vordering jegens gedaagde sub 2 worden afgewezen. Gomes zal als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten van gedaagde sub 2 worden veroordeeld.

3.3. Gomes baseert zijn vordering, gezien artikel 450b K, op onrechtmatige daad. Desondanks gelden in dit geding gelijke regels met betrekking tot de stelplicht en bewijslast als in een geding op de voet van artikel 7:658 BW.

3.4. Het staat tussen partijen vast dat Gomes schade in de uitoefening van zijn werkzaamheden heeft geleden. Gedaagde sub 1 werpt ten eerste op dat zij aan haar zorgverplichting heeft voldaan en voorts dat zij niet wettelijk verplicht was veiligheidsschoeisel te verstrekken. Ten aanzien van het eerste verweer voert zij het volgende aan. Nadat de pillar gekanteld in de uitsparing terecht was

gekomen, heeft de eerste stuurman de kraandrijver gebaard te wachten met het hissen totdat Gomes (en de andere aanwezige matroos) op veilige afstand van de pillar waren verwijderd. Vervolgens heeft de eerste stuurman beide matrozen uitdrukkelijk instructie gegeven zich te verwijderen van de pillar, waarna deze weer opgehesen zou worden. Gomes is echter de eerste stuurman niet gevolgd, maar is blijven staan, althans op eigen beweging naar de pillar teruggelopen en heeft vervolgens naar eigen zeggen een schop tegen de pillar gegeven, waardoor deze kennelijk op zijn plaats is gegleden en zijn linkervoet beklemd raakte.

3.5. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt. De zorgplicht van gedaagden strekt ertoe dat een werknemer tegen gevaar beschermd wordt voor zover als redelijkerwijs in verband met de aard van de arbeid kan worden gevorderd. In casu was sprake van het door Gomes verrichten van werkzaamheden met betrekking tot zware scheepsonderdelen, waarbij een ongeval een aanmerkelijke kans op ernstig letsel geeft. Juist hier kan dan ook niet worden volstaan met het geven van instructies, maar behelsde deze zorgplicht tevens dat erop werd toegezien dat deze instructies ook daadwerkelijk werden opgevolgd. De rechtbank neemt hierbij mede in overweging dat te allen tijde rekening gehouden moet worden met het ervaringsfeit dat werknemers niet alle voorzichtigheid in acht nemen. Gedaagde sub 1 is dan ook verwijtbaar tekortgeschoten in deze zorgplicht. De stelling van Gomes dat gedaagde sub 1 voorts haar zorgplicht heeft geschonden omdat zij haar wettelijke verplichting terzake van het verstrekken en het toezicht op het dragen van veiligheidsschoenen heeft verzaakt, behoeft derhalve geen verdere bespreking.

3.6. Gedaagde sub 1 betwist voorts dat er sprake is van causaal verband tussen haar handelen en het ongeval. Zij betoogt dat het ongeval 'uitsluitend en alleen' zich heeft voorgedaan doordat Gomes in strijd met de gegeven instructie niet is weggelopen, maar een schop tegen de pillar heeft gegeven. Dit betoog snijdt geen hout. Aangezien gedaagde sub 1 door het niet toezien op de naleving van haar instructie een risico ter zake van het ontstaan van schade in het leven heeft geroepen, is causaal verband tussen haar onrechtmatig nalaten en de aldus ontstane schade in beginsel gegeven. Het is aan haar om te stellen en te bewijzen dat die schade ook zonder die gedraging zou zijn ontstaan. Dit heeft zij echter niet gesteld en is evenmin gebleken. De gestelde trap van Gomes tegen de pillar, die door Gomes wordt betwist, verbreekt, anders dan gedaagde sub 1 kennelijk meent, het causaal verband tussen haar onrechtmatige daad en de schade van Gomes niet.

3.7. Gedaagde sub 1 is bovendien van mening dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van Gomes, gezien zijn negeren van meerbedoelde instructie van de eerste stuurman en zijn schop tegen de pilaar, terwijl hij bewust was althans als ervaren matroos diende te zijn van de gevaren van zijn werkzaamheden.

Ook dit verweer faalt. Immers, zelfs indien vast zal komen te staan dat Gomes een schop tegen de pillar heeft gegeven waardoor zijn linkervoet beklemd is geraakt, is hiermee niet eveneens gegeven dat op het tijdstip onmiddellijk voorafgaande aan het ongeval Gomes zich daadwerkelijk bewust was van het roekeloze karakter van dat schoppen tegen de pillar.

3.8. Gedaagde sub 1 is derhalve aansprakelijk voor de schade welke Gomes heeft geleden, lijdt en nog zal lijden ten gevolge van het ongeval. De gevorderde verklaring voor recht en schadevergoeding nader op te maken bij staat zullen dan ook worden toegewezen.

3.9. Gedaagde sub 1 betwist de aard en de omvang van de gestelde schade. Zij weerspreekt bij gebrek aan de bij antwoord gevraagde recente medische verslaggeving betreffende Gomes dat hij ten gevolge van het ongeval (thans) volledig arbeidsongeschikt is, waardoor zij ook niet kan beoordelen waartoe hij in de gegeven omstandigheden nog in staat is.

3.10. Wat hier verder ook van zij, gezien het onder rechtsoverweging 1.2 weergegeven letsel van Gomes en de onder rechtsoverweging 1.3 weergegeven beslissing van het Lisv en in aanmerking genomen dat gedaagde sub 1 de berekende maandelijkse schade ad € 641,83 niet betwist, acht de rechtbank een voorschot van € 4.538,- bruto voor de geleden materiële schade en van € 4.538,- bruto voor de geleden immateriële schade, dus in totaal € 9.076,- bruto, redelijk. De gevorderde wettelijke rente zal eveneens als onbetwist worden toegewezen.

3.11. Gedaagde sub 1 zal als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van de procedure voor zover haar betreffende worden veroordeeld.

(enz.; red. VR)

17 KANTONGERECHT TERNEUZEN

(Mr Melens),
28 februari 2001

Verkeersongeval. Schuld van achterop rijdende auto. Gevaar of hinder. Eigen schuld aangereken auto.

Bij nacht en regenval stopt auto, die wordt gesleept en geen verlichting voert, op weg. Gevarendriehoek wordt uitgezet. Vervolgens rijdt andere auto op stilstaande auto. Eigenaar gesleepte auto vordert zaakschade. De

kantonrechter is van oordeel dat het enkele feit van aanrijding niet zonder meer schuld in de zin van art. 6 WVV meebrengt. Als er sprake is geweest van gedrag dat gevaar of hinder zou kunnen veroorzaken, dan is gedaagde voor schade aansprakelijk. De billijkheid eist echter wegens ernstige verkeersfouten van chauffeur gesleepte auto dat de schadevergoedingsplicht geheel vervalt.

(art. 5 WVV 1994, 32, 58 lid 1 RVV 1990)

M. Neiryck,
eiser,
gemachtigde: mr J. Schuttkowski,

t e g e n

E. de Pauw,
gedaagde,
gemachtigde: mr J.C. van den Dries.

De beoordeling van de zaak

1. Tussen partijen staat het volgende vast.
a. Op 5 maart 1999 te omstreeks 23.31 uur heeft er in de gemeente Terneuzen op de Rijksweg N61, bestaande uit een rijbaan met twee rijstroken en geen autosnelweg of autoweg, ter hoogte van camping De Braakman een aanrijding plaatsgevonden tussen een personenauto met het kenteken PNT 440, eigendom van Neiryck maar bestuurd door zijn dochter Angela Neiryck wonende te Brugge (België), en de personenauto met het kenteken YT-20-PX, bestuurd door De Pauw.
b. De toedracht van die aanrijding was als volgt.

- Nadat Angela Neiryck op die dag met haar vriend vanuit de stad Terneuzen naar huis wilde vertrekken, bleek dat zij haar auto niet kon starten, ook niet met behulp van startkabels. Vervolgens heeft Angela Neiryck met P.J.T. Brugge, wonende te IJzendijke, afgesproken dat hij haar auto in ieder geval richting Belgische grens zou slepen.

- Tijdens het slepen is het beginnen te regenen. De gewone verlichting van de auto van Angela Neiryck brandde niet (verklaring van Angela Neiryck op 30 maart 1999 afgelegd tegenover de politie) en ook de ruitwissers werkten niet wegens de niet goed functionerende accu. Aangekomen ter hoogte van camping De Braakman vond Angela Neiryck het wegens de toenemende regen niet langer verantwoord om verder te rijden en zij heeft, volgens haar op 30 maart 1999 tegenover de politie afgelegde verklaring, door af te remmen te kennen gegeven aan de bestuurder van de slepende auto, P.J.T. Brugge, dat zij wilde stoppen.

- Beide auto's zijn tot stilstand gekomen op de Rijksweg N61. Volgens Angela Neiryck stonden de auto's gedeeltelijk in de berm en werkte de noodknipperverlichting niet of nauwelijks.

- Nadat de auto's tot stilstand waren gekomen hebben de bestuurders overleg gevoerd over de verdere gang van zaken. Een

gevarendriehoek was niet door Angela geplaatst. Kort daarna is de auto van Neiryck aangereden door de auto van De Pauw waardoor schade aan beide auto's is ontstaan en waardoor een aantal inzittenden letsel heeft opgelopen.

- Ongeveer 25 meter voor de plaats van de aanrijding ligt een busstrook.

2. Stellende dat De Pauw onrechtmatig heeft gehandeld en dat hij daardoor schade heeft geleden, heeft Neiryck gevorderd de veroordeling van De Pauw tot betaling van € 1.490,- wegens schade aan de auto, met wettelijke rente en € 246,- wegens incassokosten, totaal € 1.750,- of de tegenwaarde in Nederlandse courant met wettelijke rente vanaf 5 maart 1999, een en ander een bedrag van € 4.538,- niet te boven gaand.

3. De Pauw heeft de gestelde schade niet betwist maar hij heeft wel bestreden dat hij daarvoor aansprakelijk is. Hij heeft daartoe samengevat aangevoerd dat er sprake is van eigen schuld omdat de auto van Neiryck op een veilige plek tot stilstand gebracht had kunnen worden op de kort voor de plaats van aanrijding liggende busstrook en omdat de auto, na de stilstand op de Rijksweg, niet was voorzien van (voldoende) verlichting en ook de gevarendriehoek niet was geplaatst.

4. De kantonrechter overweegt als volgt.

4.1. Partijen gaan er terecht vanuit dat de kantonrechter (relatief en absoluut) bevoegd is van de vorderingen kennis te nemen en dat op het geschil Nederlands recht van toepassing is.

4.2. Voor beide bestuurders (Angela Neiryck en De Pauw) gold dat zij zich zodanig in het verkeer dienden te gedragen dat geen gevaar of hinder werd of kon worden veroorzaakt (art. 5 WVV) en dat wegens schuld geen verkeersongeval plaatsvond waardoor een ander letsel werd toegebracht (art. 6 WVV). Daarnaast gelden er voor weggebruikers specifieke verkeersregels en verkeerstekens die zijn opgenomen in het Reglement verkeersregels en verkeerstekens (RVV).

4.3. Onderzocht zal eerst worden hoe Angela Neiryck zich heeft gedragen. Het was Angela Neiryck toegestaan om zich op een weg die geen autosnelweg of autoweg is te laten slepen. Vaststaat dat Angela Neiryck bij nacht vanuit Terneuzen is vertrokken met een auto waarvan de voor- en achterlichten wegens problemen met de accu niet brandden. Dat vormt reeds een overtreding van art. 32 RVV. Het gevaar dat werd veroorzaakt door de ontbrekende verlichting kon niet worden opgeheven door het in werking stellen van de noodknipperverlichting (knipperend waarschuwingslicht als bedoeld in art. 58 lid 3 RVV). Indien die noodknipperverlichting al werkte dan moet er, gelet op de problemen met de accu, hooguit sprake zijn geweest van een zwak waarschuwingslicht dat volstrekt onvoldoende was om het gevaar af te wenden. Hierdoor heeft Angela Neiryck

tevens art. 5 WVV overtreden.

4.4. Vaststaat dat het tijdens het slepen begon te regenen en uit haar eigen tegenover de politie op 30 maart 1999 afgelegde verklaring blijkt dat Angela Neiryck pas heeft besloten om te stoppen nadat verder rijden wegens de vele regenval niet langer verantwoord was. Ook dit levert een overtreding van art. 5 WVV op. Gelet op het feit dat een ondeugdelijke verlichting werd gevoerd terwijl zij omdat zij werd gesleept een bijzondere manoeuvre uitvoerde, had Angela Neiryck onmiddellijk nadat het begon te regenen haar auto tot stilstand moeten brengen. Het is de kantonrechter uit eigen wetenschap bekend dat er tussen Terneuzen en de plaats van de aanrijding diverse mogelijkheden waren, zoals in het goedverlichte dorp Hoek waar de Rijksweg N61 door loopt, om de auto tot stilstand te brengen op een aanzienlijk veiliger plaats dan ter hoogte van camping De Braakman.

4.5. Neiryck heeft gesteld dat Angela Neiryck heeft willen stoppen op een busstrook die 25 meter voor de plaats van de aanrijding is gelegen, dat zij dat aan de bestuurder Brugge van de slepende auto met tekens kenbaar heeft gemaakt maar dat er tussen het geven van de tekens en het stoppen van Brugge een korte tijdspanne lag die ertoe heeft geleid dat de auto's voorbij de busstrook tot stilstand zijn gekomen. Omdat Angela Neiryck zelf heeft verklaard dat zij door af te remmen kenbaar heeft gemaakt dat zij wilde stoppen, zal aangenomen worden dat dit de haar bedoelde tekens zijn. Indien Angela Neiryck ter hoogte van de busstrook had geremd, zou de bestuurder Brugge van de slepende auto in dat geval onmiddellijk hebben begrepen dat Angela Neiryck wilde stoppen en wel op de busstrook, die goed zichtbaar is en waarvan Brugge de aanwezigheid ook moet hebben gekend aangezien hij woonachtig is in een aanpalend dorp. De stelling van Neiryck dat Angela Neiryck niet meer kon stoppen op de busstrook wordt dan ook als ongeloofwaardig verworpen. Ook de stelling van Neiryck dat de busstrook geen veilige stopplaats was wegens het naderen van bussen op die strook wordt verworpen. Als er 's nachts om 23.30 uur nog bussen reden dan is het van algemene bekendheid dat de kans dat er dan op die op het platteland gelegen busstrook nog een bus zal stoppen zo gering dat van Angela Neiryck als een goed weggebruiker verwacht had mogen worden dat zij had gekozen voor stoppen op de busstrook in plaats van (in ieder geval gedeeltelijk) op de rijstrook.

4.6. Neiryck heeft er zich terecht niet op beroepen dat Angela Neiryck op de busstrook niet is gestopt omdat stoppen op een busstrook op grond van art. 81 RVV is verboden. Het stoppen op die busstrook zou dan weliswaar een overtreding hebben opgeleverd maar een bus zou zij niet hebben belemmerd